

A woman with red hair styled in a bun is holding a light green book in front of her face, showing only her eyes. The background is a vibrant, abstract painting with swirling colors of pink, blue, yellow, and red. The book she is holding has the title 'Zamilovaná' printed on its cover in a bold, pink font.

Zamilovaná

Miroslava
Varáčková

COO
BOO

Zamilovaná

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Miroslava Varáčková
Zamilovaná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zamilovaná

Zamilovaná

**Miroslava
Varáčková**

**COO
BOO**

*„Na súš zahnaný a krikom lovcov štvaný,
pre krídla obrovskej pohnúť sa nevládze.“*

Charles Baudleaire

Frajer v nedohľadne

Prázdniny sa blížia ku koncu a ja sa namiesto letnej lásky môžem pochváliť iba zlomenou nohou. A pritom by som tak veľmi chcela mať frajera. Skrývala by som sa s ním pod starou marhulou a nechávala sa bozkávať až do odpadnutia, držali by sme sa za ruky, kamkoľvek by sme sa pohli, spolu sa bicyklovali a trávil nekonečné hodiny na deke pri rybníku.

No so sadrou namiesto sandále a príšernými barlamami som viac na príťaž ako na bozkávanie. Moja kamarátka Dida predstiera trpezlivosť, no keď sa suchcem a všetko mi trvá, ani ona nedokáže skryť rozčarovanie.

A tak väčšinu času trávim zašitá na dvore s mobilom v ruke, prezerám si sociálne siete, závisláčim na seriáloch a knihách, a dúfam, že sa čoskoro zbavím bremena siahajúceho až nad koleno.

Ako aj teraz. Kým mama s babkou za ustavičného hádania sa sadia do záhonu kvety a otec maturuje nad pokazeným motorom v aute, sedím v tieni altánku, hádzem vrabcom do trávy posledné čerešne a ide ma poraziť od nudy.

Spravím preto prvú vec, čo mi napadne, odfotoím veľké, fixkou nakreslené srdce na sadre, a zavesím ho na tajný účet na instagram nazvaný *Zamilovaná do príbehov*, o ktorom vie iba

Dida. Často ma podpichuje, že je to ďalší trápny knižný profil, ja ho však považujem za svoj paralelný svet. Hľadám v ňom útočisko, keď sa chcem podeliť o najhlbšie pocity alebo zdieľať niečo bláznivé, čo by som sa neodvážila dať von ako Val, čiže Valéria Rusnáková, skorodruháčka dopravnej priemyslovky (kolosálny omyl môjho života) a ničím nevynikajúca stratená existencia. Aspoň tam mám pocit, že za niečo stojím, obzvlášť keď sa dočkám lajkov a príjemných komentárov od iných knihomoliek.

#HladaSaHrdina #ZachranMojeLeto #ZakliataDoNehybnosti

Fotku preženiem cez filter a napíšem k nej okrem heštegov aj krátky text.

Čítať o romantickej láske je super. Mať srdce na nohe až tak nie. Vyhlasujem výzvu o jeho navrátenie na pôvodné miesto.

Kým čakám na reakcie, popíjam ľadový čaj a sledujem, čo za ruch sa spustil za plotom. Už dlho sa tam nik neukázal a tak ma prekvapí, že sa vedľa niečo deje. Odkedy zomrela stará suseda Blažka, opustený dom cháttra a dvor zarástol burinou. Z času na čas k nám dokonca padne kus omietky či škridla, keď fúka silný vietor alebo navála kopy snehu.

Nadvihnem sa a za deliacim pletivom si všimnem vysokú postavu, krabice naukladané jednu vedľa druhej, vlčiaka, čo sa nebezpečne prirúti k plotu a zavrčí na mňa. Vyzerá zvedavo a nepriateľsky. Hodím po ňom čerešňu, čo ho ešte viac rozzúri. Vystrúham grimasu, keď sa nám stretnú pohľady a cítim sa odvážne, ale len vďaka plotu. Pred veľkými psami mám vrozený rešpekt a pri priamom strete sa vždy radšej beriem kadeľahšie.

„Legenda, poď sem! Takto si susedov nezískaš,“ ozve sa hlboký hlas. Prikrčím sa a uhnem z dohľadu, hoci ma žerie zvedavosť a túžim zistiť, komu patrí.

„Prestaň vyvádzať! Ešte si pomyslia, že si nebezpečná šelma. Nerob nám hanbu.“ Prevrátim oči a vrátim sa späť na instagram, no uši mám aj naďalej nastražené, aby zachytili všetko, čo sa čo i len šuchne na vedľajšom dvore. Konečne niečo narušilo stereotyp. Nech žijú cudzí chalani a ich legendy!

zasnivana.mischell: Ou, ou, čo si stvárala?

citanie_s_deny: Prejdi na detektívky a horory, srdce ti hned skočí... ehm, veď vieš kam.

pismenkova.lucia: Ak by si nebola baba, výzvu by som prijala. Takto ti iba držím palce.

deni_creative: Už si dočítala knihu zo štafety? Čakám v poradí. Kašli na hrdinov, najlepší sú aj tak v knihách.

Booksaremypart: Drž sa! Želám skoré uzdravenie.

Sime z posledného komentára poďakujem, Deni pošlem previnilého smajlíka a sľúbim rýchlu nápravu, Miške napíšem vymyslenú historku o páde pri lezení na skalu, aby som nemusela priznať, že sa na mňa strepala knižnica, keď som sa pokúsila o jej reorganizáciu, a potom sa odpracem do domu, odkiaľ je lepší výhľad za plot. Nutne potrebujem vedieť, či sa sem niekto nasťahuje a či je Legenda skutočne iba neškodné zviera, alebo mám byť pred ním na pozore.

Opretá o barlu sa postavím k oknu a sledujem, ako vysoký chalan nosí zo starej hrdzavej dodávky ďalšie krabice a tašky, ako si čupne a hladká psa, ako si naťahuje ruky s úklonom do strán a oddychuje usadený na rozpadnutej lavičke, na ktorej zvykla sedávať Blažka. Nevidím mu poriadne do tváre, ale i tak pohľad nášho stojí za to. Čierne rifle s dierami na kolenách má vypasované, pod tričkom v rovnakej farbe sa mu črtajú pevné paže a na krku sa pri pohybe hojdá známka, akú zvyknú nosiť vojaci.

Mať takého suseda by bolo super! Mohla by som stalkovať a v duchu vymýšľať všemožné príbehy, do ktorých by som ho zasadila ako hlavnú postavu. Vždy ma bavilo splietať rôzne fikcie so skutočnými ľuďmi, o ktorých nič neviem. Je to vzrušujúce a trénujem si tak predstavivosť, ak by sa zo mňa raz stala spisovka.

Vtom ktosi zazvoní pri dverách. Pomyslím si, že asi prišiel za otcom niektorý z jeho kamarátov, aby mu pomohol s opravou auta, a tak ma prekvapí, keď po otvorení zbadám Lukáša.

„Nutne sa potrebujem niekam zašít a psychicky nachystať na blížiacu sa pohromu,“ vyhrkne a bez opýtania sa vťlačí do dverí. Za roky, ktoré sa poznáme, sa u nás správa ako doma. Nezazlievam mu to, práve naopak. Som rada, že mi nahrádza súrodenca, ktorého som nikdy nemala. Hoci nás nespája pokrvné puto, drží nás pokope čosi viac. Silné priateľstvo, spriaznenosť a dôvera.

Skopne tenisky, jedna pristane pri skrinke, druhá odletí do polky chodby, potom zamieri do kuchyne, ponúkne sa bublaninou a za hlasného prežúvania sa v izbe zvalí na ustlanú posteľ.

„Pusti hudbu, je tu ticho ako v hrobe,“ zabručí, založí si ruky pod hlavu a civie do stropu. „Počuť aj vlastné myšlienky. Vyrazí mi z nich dekel a urobí vám do strechy dieru.“

„Uleteli ti včely?“ spýtam sa a zapnem rádio, v ktorom práve hrá veselá pesnička. Letný hit, ktorého rytmus ma ihneď chytá do tanca. *Before I even knew her name, la-la-la, It felt like ooh, la-la-la...* Škoda, že ma obmedzuje noha, už by som sa vrtela po celej izbe.

„Včely, osy, komáre...“ menuje a pozerá, ako krúžim aspoň rukami a driekom.

„Čo sa deje? Vaši spustili veľké upratovanie?“ podpichnem ho so smiechom. Lukáš je totiž neveriteľný bordelár. Pod posteľou by ste mu našli všetko. Naozaj všetko! Predstavivosť bežného človeka je na jeho skládku prikrátka.

Nie je to tak dávno, čo mu mama vyhádzala na trávnik celú izbu a prinútila ho všetko uložiť späť na svoje miesto. Špinavé ponožky do koša na bielizeň, zvyšky desiatej do smetiaka, komiksy do pivnice a neskôr na zberný dvor... Dodnes jej to nevie zabudnúť a považuje za najhorší zážitok vo svojom živote, pretože vyniesla na svetlo sveta jeho prísne strážené súkromie.

„Horšie,“ frkne nešťastne.

„Vyslali ťa ručne umyť riad,“ hádam ďalej. „Veď už ma nenapínaj! Si neznesiteľný, keď takto dramatizuješ.“

„Príde k nám na víkend krstná,“ povie, akoby to znamenalo koniec sveta.

„No a?“

Potľapká vedľa seba, aby som sa na posteľ zvalila i ja. Sadnem si na kraj a v duchu preklínam chvíľu, keď budem musieť povystierať plachtu. S barlami sa mi také činnosti robia ťažko a pri babke by mi rozhádzaná posteľ neprešla. „Akoby si nevedela, aká je. Zasa bude mať milión poznámok k mojim vlasom, oblečeniu, spôsobe reči... Milión spôsobmi mi ukáže, aký som neschopný pako.“

Venujem mu zúčastnený pohľad. Nemá to ľahké. Nikdy nemal.

„Dáš si šiltovku a konverzáciu osekáš na mmm, hmm, ehm,“ navrhнем.

„Jasné. A nasúkam sa do širokých riflí, trička s nápisom *Som normálny* a pustím si dychovku.“

„Nepreháňaj. Bude stačiť aj bez nápisu,“ poviem zo žartu a chytím ho za ruku. Čierny lak na nechtoch má miestami olúpaný, vytvára nepekné mapy, tak mi napadne dať mu ho do poriadku. „Poď, urobíme si babský večierok. Len my dvaja,“ mrknem sprisahanecky, načo sa prudko posadí a nadšene ma objíme.

„Tušil som, že mi pozdvihneš náladu,“ vtisne mi na líce letmý bozk.

Vonia ako kvety. Ako leto. Ako žena, ktorá to prehnala s drahým parfumom. Zhlboka sa nadýchnem a nechám vôňu preniknúť do seba. Lukáš je moja najlepšia priateľka. Priateľ. Oboje. Je ako kinderko. Sladký na povrchu a s prekvapením vnútri.

Zo skrinky vytiahne odlakovač a laky, vatové tampóny, gél na vlasy, tužidlo, hrebeň, maľovátka, a vlasy si skrotí čelenkou.

Má ich dlhšie ako väčšina báb. Havranie a rovné. Husté, až mu potajme závidím. Čo by som dala za také namiesto vrabčieho svetlého hniezda!

„Dnes budeš, kým len chceš,“ vypadne zo mňa povzbudivo, na zdravej nohe preskáčem ku kobercu, rozložím všetky naše čačky do stredu a kým si Lukáš sadne do tureckého sedu, ja si hľadám polohu, pri ktorej ma netlačí sadra. „V tejto izbe je povolené všetko.“

„Všetko?“

„Úplne. Akoby si nevedel! Môžeš byť škaredý aj pekný, baba aj chalan, smieš mať rád aj nenávidieť. Steny nemajú oči ani uši. Nie si tu predsa prvý raz.“

„Kiež by ich nemal ani svet.“

„Ale no...“

Z rádia sa vyvalí hlas Lady Gaga a slová pesničky *chcem tvoju škaredosť, chcem tvoju chorobnosť, chcem tvoje všetko* povedia to podstatné za nás.

Z chodby sa ozve babkin hlas. Zasa hromží a nadáva na mamu. Sú ako pes a mačka. Nevedia sa zhodnúť na ničom a sústavne vyhľadávajú dôvody na konflikt. Keď nejde o kvety, hádajú sa o varení, výchove, počasí... Beriem to už ako nutnú súčasť kolo-ritu našej domácnosti. Bez nich by bola ešte väčšia nuda. Takto sa s otcom aspoň máme na čom smiať.

Tentoraz sa mi však nechce počúvať jej krik a tak požiadam Lukáša, aby nenápadne zavrel dvere.

Netrvá však dlho a babina sa vrúti dnu.

„Čo tu vy dvaja robíte?“ premeria si nás prísny pohľadom, keď si naklonení k sebe rozprávame tajnosti.

„Nič.“

„Nič,“ vypadne z nás jednohlasne.

„Fetujete?“

„Čože?“ nechápavo zavrtím hlavou. Čo jej to len napadlo! Asi jej horúčava udrela do hlavy a dostala úpal.

„Smrdí to tu ako v predajni s farbami.“

„To cítiš lak, babi,“ zasmejem sa a veľavravne pozriem na Lukáša, ktorý máva rukami, aby mu zaschol na nechtach. Naniesla som mu hrubú vrstvu parížskej modrej. Vyzerá úžasne a ladí mu k vlasom. Keby som bola chalan a on skutočné dievča, zaľúbila by som sa do neho až po uši.

„Bude sa vám točiť hlava, spadneš a zlomíš si aj druhú nohu,“ obíde nás a otvorí okno dokorán. „Kto to videl, aby si...“ zadíva sa na Lukáša a radšej nedokončí. Nikdy mu nevyhadzuje na oči jeho inakosť, za čo som jej nesmierne vďačná, hoci neraz má namále. Nechce zraniť jeho city. Vie, že dosť mu ich zraňujú ostatní a nech je babina aká je, nezaprie citlivosť a empatiu. „Ale nič. Nič. Aj tak ma v tomto dome nikto nepočúva.“

„Babi, počúvame ťa všetci. Nedá sa nepočúvať ťa,“ oponujem a neubránim sa smiechu. Jej ostrý hlas sa skutočne nedá nevnímať. Aj nahluchlý by ju počul.

„Takú by som ti...“ pohrozí mi a pokrúti hlavou.

„Namaľujeme aj teba, ak chceš. Pristala by ti fialová. Ako orgován. Ten máš predsa rada.“

„Nevymýšľaj,“ frkne, ale zrak jej padne na fľaštičku s lakom a nedokáže skryť, ako ju na chvíľu môj nápad zaujme. Bezpochyby sa jej pred očami vynorí obraz upravených rúk, s ktorými by sa pochválila rovesníckam pri partičke mariášu, ktoré organizujú každý prvý piatok v mesiaci u jednej z nich.

„Mohli by sme vám spraviť aj nový účes,“ pridá sa Lukáš, načo babka odmietavo kývne a vypochoďuje z izby. Škoda. Mohli sme rozšíriť našu bizarnú dievčenskú skupinu.

Keď dokončíme dielo a obaja máme na očiach temné dymové tiene a na ústach červený rúž, Lukáš sa vrhne na skriňu. Je pre mňa záhadou, že mu sedí väčšina môjho oblečenia. Niekedy, keď tu ostane spať, natiahne sa do dievčenských vecí a hovorí, že tak sa cíti najlepšie a pripadá si skutočný, živý, neumelý. Vonku sa však skrýva za úzke nohavice, jednofarebné košeľe a čierne klobúk. Odrezáva sa od sveta slúchadlami v ušiach a hudbou, ktorá ho unáša za hranice konvencií, prípadne okuliarmi s tými najtmavšími sklami pod slnkom.

Sám sebou v celej otvorenosti a kráse je len s pár ľuďmi. Vážim si, že patrí medzi nich a teším sa, že občas k sebe púšťa aj Didu. Najprv mi vyčítala, že sa priateľím s podivínom, ale časom si i ona uvedomuje, že čudáctvo je pojem, ktorý sme si vytvorili my ľudia, naša kultúra a zvyky, že to nie je niečo prirodzené. Prirodzená je práve inakosť. Rozmanitosť. Ako medzi

ľudmi, tak i v prírode. A čím je väčšia, tým žiaducejšia. Prirovnávam ju ku kvetom. K biodiverzite. Chýbala by. Tak isto ako by chýbali aj ľudia ako Lukáš. Spestrujú predsa naše životy, prinášajú nový vietor, menia fádne zaužívané pravidlá na slobodu.

Lukáš vytiahne košeľu so stojatým golierom, primeria si ju a potom mi ju hodí.

„Obleč sa, ideme von,“ zavelí.

„Si si istý?“ prekvapene naňho pozriem, keďže málokedy sám navrhne, aby sme vypadli spomedzi štyroch stien.

„Nie, ale pri rybníku je rozlúčka s letom, tak ti chcem dopriať ešte trochu radosti pred nástupom do školy. Nemôžeš posledný víkend prázdnin kysnúť doma. To by som si neodpustil.“

„Ani mi ju nepripomínaj,“ prosebné zopnem ruky. Predstava návratu do lavíc ma desí už niekoľko posledných dní. Niežeby som školu vyslovene neznášala, aj spolužiaci sú fajn, ale ranné vstávanie je pre mňa peklo, na ktoré si asi nikdy nezvyknem. Kdesi som čítala, že byť nočnou sovou neznamená lenivosť a že za prevrátený rytmus môže genetika, ale pochybujem, že by mi to u triednej prešlo ako argument, keď pravidelne meškám na vyučko.

„S nadšením sme na tom rovnako a preto treba čo?“ vystrúha veľavýznamnú grimasu.

„Blicovať?“

Prevráti oči a zasmieja sa.

„Užiť si voľno, kým sa ešte dá. Nedovolím, aby si premárnila posledné pekné dni.“

„Nemárnim ich,“ namietnem, no obaja vieme, že klamem, až sa práši. „Mám sa spýtať, čo si predstavuješ pod pojmom užiť si?“ Spojenie užívania a Lukáša mi nesedí. Nevyjadruje sa tak. Netúži po zábave takého typu.

„Nie. Ale...“ zdvihne ukazovák a prižmúri jedno oko. „Sľubujem, že nudiť sa nebudeš.“

„Prečítaš mi z *Kvetov zla* a nalejeme do sebe litre kofoly, zatiaľ čo na druhom brehu bude bujará zábava pri živej hudbe?“

„Skvelý plán, nie?“

„Neznie zle,“ pripustím, keďže teraz by sa mi tancovať aj tak nedalo.

„A možno bude aj ohňostroj.“

„Uuu,“ naoko nadšene zavýskam. Ohňostroj je v našej dedine hotová atrakcia. Zvyčajne sa tu nič nedeje a vládne svätý pokoj, čiže kolosálna nuda.

Vezmem vak, vložím doňho dve knihy, Baudelairovu zbierku básní pre Lukáša, na ktorú nedá dopustiť, hoci nechápem prečo, ale asi sa mu páči kontroverznosť tejto poézie, pre seba prvý babský román, čo mi padne pod ruku, v kuchyni zabalím do servítky poriadny kus bublaniny a keď si s Lukášom obaja nasadíme klobúky, ja zo zvyku a on pre pocit istoty, vyrazíme v ústrety večeru.

Pri odchode zakričím mame, že idem von, ale ledva ma zaregistruje. Ešte stále sa venuje kvetom.

Za plotom vládne pokoj. Iba krabice roztrúsené po dvore prezrádzajú, že som si nového suseda a jeho psa v zúfalej

snahe rozbiť stereotyp a vnieŝ do dní trochu vzruŝenia nevy-
myslela.

Plánujem o ňom povedať Lukášovi aj Dide, ale až neskôr. Naj-
prv si ho chcem poobzerať, krátko privlastniť ako tajomstvo,
na ktoré si robím neprávom nárok.

Záchrana

Zvalíme sa do trávy kúsok od brehu rybníka. Okrem kačíc v ňom pláva niekoľko detí a od hladiny sa odrážajú lúče klesajúceho slnka. Jeho skorší západ neúprosne pripomína blížiacu sa jeseň.

Dolieha k nám ľudovka, džavot ľudí, veselé detské výskanie. Dedinská zábava, akú tu možno zažiť málokedy. Pri stánkoch s občerstvením a provizórnom pódiu sa zišli celé rodiny aj z okolitých obcí a mesta, keďže rybník je vyhľadávaný ako príjemný únik od páľavy počas vrcholiaceho leta. Minulý rok tu starosta zorganizoval dokonca vonkajšie kino a každú sobotu sa premietal starší, no nie najhorší film, a je škoda, že sa k tomu nevrátil i túto sezónu. Bolo príjemné tráviť tu medzi ľuďmi čas.

„Dostal som chuť na niečo grilované,“ povie po chvíli Lukáš a zakrúti nosom. Vôňa mäsa z druhej strany sa nesie až sem. Nepopieram, že aj mne sa z nej zbiehajú sliny. „Pozývam ťa,“ zahlási, aj keď viem, že jeho vreckové je bieda. Nechcem mu však kaziť radosť a tak súhlasím.

„Jedine ak ma odnesieš,“ zaškerím sa. Cesta sem ma vyšťavila a z myšlienky na každý krok navyše sa mi moce hlava.

„Naskoč,“ postaví sa, natrčí chrbát a počká, kým ho oblapím okolo krku a zdravou nohou sa mu zakvačím do pása.